

Aigua. Des Castell a Ciutadella

L'aigua, per tenir futur, ha de superar la visió municipal

La potabilitzadora des Castell ha provocat un debat del què es poden treure conclusions molt interessants. D'entrada, a ningú li deu fugir que l'amenaça de la pujada espectacular del preu de l'aigua ha estat un gran desencadenant del debat, però en el rerefons s'hi troben altres aspectes que val la pena destacar perquè van a l'origen del problema.

Els ajuntaments són responsables de donar aigua potable als seus ciutadans. Però quan tot l'aquífer del terme municipal està afectat per nitrats i/o per clorurs -com és el cas des Castell-, i l'aigua que surt dels pous ja no compleix la normativa sanitària, només hi ha dues solucions. O anar buscar l'aigua d'un altre lloc, o potabilitzar-la amb tecnologia.

El problema de les plantes potabilitzadores generals, és que han de tenir capacitat per filtrar tota l'aigua que s'emprarà a les cases. És a dir, que també converteixen en aigua apta per beure -de primera categoria- la que usarem per rentar la roba, per regar les plantes, per netejar la casa, per rentar els plats o per la cisterna del vàter. Aquest és el motiu que surtin tan cares.

En realitat, l'aigua que necessitam veritablement potable és la de beure i fer menjar. Entre 3 i 5 litres/persona/dia. Però per aconseguir açò, les potabilitzadores municipals han de filtrar entre 150 i 200 litres que consumeix un habitant urbà de mitjana. Si multiplicam pel nombre d'habitants, en el cas de la població des Castell implica haver de filtrar diàriament més de 600.000 litres. Ja sabem, idò, perquè surten tan cares.

Per més afegir, resulta que una gran quantitat de l'aigua que els ajuntaments injecten a la xarxa de distribució (entre un 25% i un 50%) es perd degut a les nombroses fugues d'unes instal·lacions ja antigues a la majoria de carrers. Certament, no sembla gaire lògic haver d'invertir els 4 milions llargs d'euros que valdria la potabilitzadora proposada a Es Castell, si esteim en aquestes condicions.

L'altre possibilitat és buscar l'aigua d'un altre lloc. La podem agafar de la mar i dessalar-la, però recordem que la planta que s'està acabant de construir a Ciutadella es va adjudicar per 42 milions d'euros. Si no volem -o podem- assumir solucions tecnològiques caríssimes, no ens queda altra solució que poder fer pous a d'altres indrets de l'illa que tinguin encara l'aigua en bon estat. I això vol dir superar la visió municipal i començar a entendre que, de llevant a ponent, tothom empra el mateix aquífer.

En el document que el GOB va presentar el 2007, que analitza tot el problema de l'aigua a Menorca, ja es demanava que s'apostàs per posar en funcionament un Consorci Insular de l'Aigua format pels vuit ajuntaments i el Consell Insular. Es sumarien així les competències d'ordenació territorial, urbanisme, activitats classificades i agricultura, els pilars bàsics per poder afrontar la recuperació de la nostra aigua dolça. I es treballaria amb economia d'escala.

Recuperar el bon estat dels aquífers és un deure moral que es suma actualment ja a un deure legal, perquè així ho obliguen les normatives vigents. No ho podem fer si només actuam amb la visió a curt termini. Per això és important que els missatges que arribin a les institucions públiques s'acompanyin de reflexions. La societat menorquina està donant, una vegada més, mostres de tenir molt de seny en no reclamar només solucions immediates, que sovint són la coartada per fer política sense visió de futur.

Una política amb visió d'illa hauria d'apostar per anar construint connexions entre municipis (una galeria de serveis vora les carreteres que permetin també enterrar el cablejat, instal·lar la fibra òptica, etc.), reubicar pous, unificar tarifes, elaborar projectes conjunts de modernització d'instal·lacions, pactar criteris urbanístics per aprofitar l'aigua de pluja, i un llarg i virtuós etcètera.

Si mentrestant, hi ha qualche ajuntament que vol evitar als seus ciutadans la compra de garrafes del súper, que recuperin la idea -que no és dolenta encara que sigui sorprenent- de posar un parell de plantes potabilitzadores petites enganxades a sengles fonts públiques. Aigua potable i gratis per a aquells que la vulguin anar a buscar.

L'aigua és un problema insular

Enhorabona. Molt clar i concret l'article del GOB sobre el problema de l'aigua as Castell i Menorca. L'argumentació del GOB és INAPEL·LABLE i es fonamenta en els molts estudis, informes, indicadors, etc., que fa anys que estan publicats. Què passa amb les nostres autoritats públiques? Doncs, que no llegeixen, no escriuen i no es senten compromesos amb el futur. Aquesta és la trista realitat. Són una mena vegetals intel·lectuals que només reaccionen a estímuls molt simples i immediats, com fotos i titulars; però no els demanis imaginació o que siguin conscients de la complexitat de les coses de la vida.

Ai... quina peneta...
SERGI

Aigua a Menorca

Molt clar i net l'escrit sobre l'aigua.

Ja fa massa temps que tenim el tema pendent i ara ja assomim que hem d'anar a comprar aigua amb garrafes. Les fuites, les cisternes de les cases que els ajuntaments han permès s'enterrresin quan es va fer la xarxa pública, per tant a veure si aconseguim fer una acció conjunta amb tots els municipis. Endavant. Chelo.

aigua per a tots

Genial aquest escrit!

Hi estic totalment d'acord.

Mónica